По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 129. Львів, неділя 30. липня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

Виходить о годині 7. рано.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1200 М ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 75 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

ДЕНЬ ТОВАРИСЬКИХ ГОР і ЗАБАВ

УЛАДЖУЄ ЛЬВІВСЬКЕ СОКІЛЬСТВО НА ПЛОЩІ „СОКОЛА-БАТЬКА" — в неділю 30 липня ц. р.

ДОХІД В КОРИСТЬ ГОЛОДУЮЧИХ УКРАЇНИ.

НОВИНКА!! — — — — НОВИНКА!!

ЮЛІЯН ОХРИМОВИЧ

Розвиток Української Національно-політичної Думи

(ВІД ПОЧАТКУ XIX. СТОЛІТТЯ ДО МИХ. ДРАГОМАНОВА) З ПОРТРЕТОМ АВТОРА І ВСТУПНИМИ СТАТТЯМИ М. ГОЛУБЦЯ, Ф. ФЕДОРЦЕВА І В. ДОРОШЕНКА. — ЦІНА 600 МП., З ПЕРЕСИЛКОЮ 700 МП. — — — — —

ПРОДАЄ КНИГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВ-А ІМ. ШЕВЧЕНКА ЛЬВІВ, РИНОК 10.

Український Далекий Схід.

Українське громадянство зовсім не поінформоване про відносини на Далекому Сході, — а жаль. Далекий Схід, це, по вискавам навіть московської літератури, „друга нова Україна" — „хахландія". Правда в „українській" американській пресі, інспірованій із Москви (Щоденні Вісти та б. Робітничі Вісти) спорадично появлялися й появляються вістки із тієї країни, но так тенденційні й так совєто-русофільські, що жадному із читачів тих газет і в голову не прийде, що Далекий Схід — це українська кольонія. В останніх роках стрічали ми рідкі вісти про Далеко Східну країну й на сторінках української національної преси... Як в калейдоскопі переходили перед очима читачів назви Колчак, Розанов, Антонов, Алексеєв, Калмиков, Красноцоков, Тобельсон, Семйонов, Нікіфоров, братя Меркулові, — їмже імя легіон, — назви цілої плеяди правительств, міністеріїв, але для української суспільности, зіставалися вони тільки пустим звуком без змісту...

Далекий Схід, — тепер Далекосхідня Республика, — складається із пяти земель (областей): Приморської области (в українських народніх масах популярна назва „Зелений Клин"), Амурської, Забайкальської, Камчатської та Сахалінської. З тих земель — Сахалін здається вже дефінітивно окупований японським урядом, а Камчатка так рідко заселена, що згадувати про їх не прийдеться, хоч і на Камчатці є кілька сіл заселених Українцями.

Національні відносини в 3-ох перших областях представляються в цифрах дуже корисно для українства. В Приморщині й Амурщині Українці являються подавляючою більшістю населення, бо біля 87 прц. (в Микольськ-Усурійському повіті Приморської области навіть до 100 прц) в першій — а біля 70 прц. на Амурі це Українці. Також т. зв. Усурійські та Амурські козацькі війська начислюють в своєму складі, що найменш 50 прц. Українців.

В Забайкальській области домінуючим елементом являються Буряти, які вже змогли вибороти собі автономію. Московський елемент представлений на Далекому Сході слабо, хиба тільки на пів змонгольщеними або на пів змосковщеними козаками та великою скількістю збігців із Радянської Росії, головно із приуральських губерній. Живуть тут ще Корейці, Китайці, Білорусини, Литовці, Лотиші, Естонці, Поляки, Жиди і ин.

Політичне життя Далекосхідньої Републики нічим не ріжниться від такогож других провінцій б. російської імперії. Крім одної, зорганізованої партії комуністів, других партій, можна сміло сказати, немає, а є случайні конфузії случайних людей, не звязаних ні спільністю інтересів ні програмою — хиба одною жаждою ловити рибку в мутній воді. — Всюди замічається якусь конспіративність, інтриги, але громадянства, здорових проявів громадського життя, тут не видно. Се мало безперечно й шкідливий вплив на український рух.

З перших днів революції, всі влади, від балакучого Керенського до мовчаливого сьогоднішнього Меркулова — відносяться до української справи ворожо.

З великою революцією й під впливом подій на европейській Україні й тут на Далекому Сході українство дало себе чути. Що не багацько зробило, причину цього треба шукати хиба тільки в нездорових відносинах, в плиткім політиканстві, політичній невироблености й непідготованости української інтелігенції, що впрочім являється звичайним буденним зявищем також і московського політичного життя — партій правих і лівих. А не треба при цьому забувати, що місцева українська інтелігенція так відстала від українських народніх мас, нажльопавшися із нездорової криниці безнаціональної московської літератури. За виїмком нечисленного гуртка рідких птиць, ніяк не можна її назвати українською інтелігенцією, се є інтелігенція, ба навіть псевдоінтелігенція українська по походженню, але російська (не московська) по психольоґії, так само аполітична й безнаціональна, як московська інтелігенція. Додати до цього належить ще одно маркантне зявище: революція видвигнула із низів фалянгу людей, які своєю просто неймовірною нахабністю успіли пристро тися до громадської роботи, до будівництва державної влади, підготовані до цього хиба практичними студіями кримінального російського закону, по тюрмах і каторгах б. царської імперії... Просто вірити не хочеться, коли почуєш, що міністер Х бувший власник публичного дому у Владивостоку, міністер У. бувший кримінальний злочинець, контрабандист і сутенер, міністер З. грабіжник на дорогах Далекого Сходу... Це бачимо в уряді, це бачимо на відповідальних становищах, це бачимо в кінці в громадських організаціях.

Правда, в українськім життю в тім напрямі атмосфера чистійша, але всеж таки й тут були спроби, що на прим. чоловік, який, як кажуть і як нотують кримінальні анали, ще не так давно, що більш на передодні великої революції, сидів в кримінали підозрілий в убийстві, до цього був засуджений за торговлю живим товаром, караний публично різками, а при тім всім на пів грамотний, не вміючий зліпити одного речення на українській мові. Він задумав стати на чолі українського руху, експльоатуючи українське імя для своїх власних цілей, що вкінці стало причиною загального зневірення, а також і дезерції справжніх ідейних робітників, які ніяк не могли погодитися з фактом монополізації українства в одних руках, руках злочинців з кримінальним минувшим.

Цьому сприяло загальне положення й безустанні зміни урядів — перевороти. Але одно бє в вічі, що людина ця довший час працювала безкарно, кождочасний уряд дивився крізь пальці на цю діяльність, — ба навіть і в наші дні — при уряді Меркулова — коли внесено против тієї людини у Владивостоцькій прокураторії серіозні обвинувачення в кражі більш 120.000 золотих карбованців (біля 60.000 долярів) — людина ця і зараз гуляє безкарно так, що мимоволі насувається питання, чи не оружє це в руках наших „приятелів".

Практика послідних літ революції поставила перед українським громадянством питання санації відносин і ревізії дотеперішньої діяльности. Замітне охолодження до зле зрозумілої оборони „здобутків великої революції", — забувається штучно плекана ідея одностороннього братерства по московському рецепту.

Українському думаючому громадянству стало ясно, що московська братія з моментом повалення царату, продовжає тільки роботу тогож послідного, тільки вже під марксістським сосом.

Досвід революційного державного будівництва наглядно переконав українську думаючу інтелігенцію, що з тими панами нам не по дорозі, а також і українські широкі маси переконалися на власній шкурі, що ті монополісти й спеціялісти від революції, оказалися в результаті більше нечесними, чим їх попередники, яких становище до української справи було зовсім ясне, прямолінійне, висказане коротко Валуївським „не было, нѣт и быть не может", коли перші згірдливим мовчанням, а то зрадливими ударами в спину, принесли більше шкоди українській справі, як патентовані україножери й українофоби.

Українство Далекого Сходу в особах його діячів, а також і в масах зрозуміло в кінці, що тягнутися в хвості московських партій годі.

Український хлібороб Амура бачить, що московським партіям не справитися з завданням державного будівництва, яке їм не по силам. На Амурі в послідним році українське селянство зорганізувало 68 українських сільських рад, які без сумніву являються тим фундаментом, на якому в близькій майбутности стане сильною ногою українська самостійність на Далекому Сході.

В Хабарівському повіті, Приморської области, від давна вже слідні змагання українського населення порядкувати своїм життям. Хабарівський представник д. Могилецький заявляє на 3-тій Сесії Далекосхідньої Краєвої Ради (14—21 листопада 1920 р. в м. Владивостоці) від імени тогож громадянства, що воно бажає мати Далекий Схід, як суверенну самостійну республику. Хабарівське громадянство, представлене безкорисними й ідейними робітниками Могилецьким, Кійовичем, Андрієвим, Рудницьким, Донцовим, Мигуляком та ин., працює від перших днів революції серед зовсім неприхильних умовин, під безперестанною грозою репресій і розстрілів сміло несе український прапор і робота їх в наслідках оказалася плодотворною. І читинський большевицький уряд, правда не щиро, а зі скреготом зубів, декларує в своїй конституції права українського населення Далекого Сходу на культурно-національну автономію. Автономія ця куца, з чрезвичайкою-шпіоном, пригадуючим бл. п. охранку й жандарма, — но всеж таки являється одним з етапів до самостійности.

В південно-усурійськім краю — на території тзв. Приамурського

правительства українське громадянство також не спить. Одначе край цей находиться в зовсім инших умовинах: тут чужоземна інтервенція, тут місто Владивосток, яке спорить з Читою о першенство, тут на території від Владивостока по Уссурі й Пограничну змагаються дві сили о владу, Меркуловський уряд та партизани в сопках, інспірованих читинським урядом..., але оба ці соперники безсильні, толеровані тільки до якогось часу японським командуванням...

Ніяк не можна обійти мовчанням присутности тут японської армії, — факту окупації (можливо тільки тимчасової) тієї країни Японією, з чим приходиться раз-у-раз числитися, що більше числитися як з рішаючим чинником в життю тієї нової республики. В кожнім разі, причини, які визвали інтервенцію чужоземних держав, в першій мірі найбільше заінтереованої сусідки Японії, неусунені. Навпаки стільки їх нових нагромадилося, що говорити під цю пору про евакуацію японських військ, що найменше смішно.

Відношення японських військ до населення більше чим коректне. Історія японської інтервенції в краю, не занотувала так маркантних фактів, як славні карні („карательні") експедиції в Прибалтійському краю, або не менш звісне потоплення 10.000 Китайців в Благовіщенську на Амурі в часі боксерського повстання. Навпаки знищення міста Миколаївська на Амурі й поголовне убивство до тисячі японських горожан, між ними й японського конзуля в 1920 році відділом ватажка Тряпіцина й Лєбєдевої запише історія на своїх сторінках як факт їх безпримірної терпеливости.

Японське правительство заінтересоване українським рухом взагалі, а спеціяльно на Далекому Сході. Зовсім зрозуміло, що Японія числиться з тим фактом, що будь тут на Далекому Сході самостійна держава-буфер, в якому верховодитиме зникаюча московська меншість, ніяк не буде це задатком трівкого спокою, а навпаки держава ця гравітуватиме до далекої Москви. Друга річ, коли закріпиться влада за українською більшістю, яка вже в жаден спосіб не може орієнтуватися на Москву через Урал, — маючи до розпорядження морську дорогу Владивосток—Одеса.

Розвиток українського народу на Далекому Сході, це з одного боку сильний аргумент живучости української нації й потвердження кольонізаторської здібности українського хлібороба, а з другого боку запорука добрих сусідських відносин, а може й трівкого союза двох великих народів, японського й українського.

Не треба нам забувати, що в 1904/1905 рр., т є. в часі російсько-японської війни Дмовскі і комп. обивали пороги токійських двірців, а досвід послідних літ переконав нас, що Поляки вміють ходити коло своєї справи і жадне средство для їх не зле ad maiorem Poloniae gloriam!...

Теперішня загальна економічна й політична розруха на Далекому Сході й з кождим днем зростаюча сума японських впливів, а також зростаюча свідомість найблищих завдань українства на Далекому Сході, приближають день розвязки Далекосхідного питання, тієї розвязки, що була вже намічена давнійше, но яку відсунула на дальший реченець, жажда наживи, а також по части й бажання задержати давній стан границь б. царської імперії, змагання подиктоване злим розумінням українських інтересів, вкінці бажанням не перешкаджати московським політичним партіям і случайним конфузіям закріпляти „здобутки великої революції" по рецепту нових московських Столипінів. Тепер цей чад із українських політичних голов розвіявся й це, що недавно ще так здавалося неможливим, ба шкідливим для української справи, тепер стає бажаним, не то що неможливим — але безперечно сповненим. Великодержавним змаганням Московщини Немеза виписала на Далекому Сході: „Не майте жадної надії!"

Зелений Клин, м. Владивосток, в маю 1922 р. *Отамановець.*

Українські справи.

Бразилія на позичку Національної Оборони.

Одинокий український часопис в Бразилії, тижневик „Праця" в ч. 24. з дня 15. червня доносить:

Дня 8. червня відбулося в салі Народного Дому в Прудентополіс засідання комітету Позички Національної Оборони при співучасти всіх членів Комітету. Справу реферував П. Карманський, котрий подав до відома зарядження Уряду і вислід дотеперішної позичкової акції в Бразилії. З реферату вийшло, що делєгат Уряду обїхав 19 кольоній, завязуючи всюди місцеві комітети для позички.

Досі переслали або передали Комітетови зібрані гроші отсі оселі:

Прудентопіль	5.507
Іваї Кальмон	1.120
Дорізон	1.705
Лєгру	252
Куритиба	400
Барафея	345
Ірасема	9.129
Трес Баррас	725
Антоніо Кандідо	500
Круз Машадо	200
Ноема	165
Каразіньо	1 700
Вера Гварані	1.130
Антоніо Олінто	1.633
Сантос Андраде	337
Порто Уніо	460

Отже разом зложено й передано Комітетови суму 25.318 мільрейсів. З цієї суми вислав голова Комітету о. Ігумен Шкірпан 9.000, а п. Карманський 10.000 мільрейсів. Решта має бути зложена в банку на біжучий рахунок. Не прислали до тепер грошей оселі: Марешаль, Маллет, Жангада, Гважувіра, Рошо-Ройс, Іраті (місто і кольонія), а врешті Антоніо Олінто (декларованих, а ще не зложених грошей).

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вил. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

З польських справ.

Нради над створенням кабінету.

Кріза польського кабінету продовжується. Дня 27. ц. м. велися переговори поміж угрупованнями більшости в польськім соймі в справі створення уряду. Для заспокоєння КПК, який досі не відступив від становища парляментарного кабінету, лівиця згодилася, щоби цей клюб згодився з послом Скульским в справі приступлення НЗЛ. до центрової коаліції, на якій мав би опертися парляментарний кабінет.

Скульскі мав дати відповідь після нарад управи клюбу і додав приватно, що концепцію парляментарного кабінету, опертого на коаліції центрових партій без християнської демократії та групи Дубановіча вважає нереальною.

Ця відповідь пересуджує з гори цілу проблєму парляментарного кабінету, з чого лівиця здає собі докладно справу. В звязку з цим поміж угрупованнями лівиці ведеться оживлена виміна думок в справі створення підстав для позапарляментарного кабінету, до якого ініціятиву дав би начальник держави. Головну трудність творить вибір особи премієра.

Witos redivivus.

Як пишуть польські часописи, деякі посли конферували з Вітосом і обговорювали можливість створення умов для центро-лівої більшости. Після цього відбув Вітос довшу конференцію із Корфантим, в якій намагався намовити його до резиґнації з місії, яку йому поручила т. зв. Головна комісія. Корфанти не виявив охоти зрезиґнувати з титулу премієра. Він мав заявити, що це рішати може тільки Головна комісія, а не він.

В польських політичних колах нидіються, що КПК. буде старатися створити позапарляментарний і позапартійний уряд.

Після упадку Факти.

Упадок італійського кабінету Факти на перший погляд робить враження чогось несподіваного. Світ дізнався нагло, що італійський парлямент висловив кабінетови Факти 288 голосами проти 103 недовіря і всі міністри зійшли з овиду. На ділі міністеріяльна кріза була вже давно підготовлена, її зародки сягають хвилі самого повстання уступившого кабінету.

Факта утворив свій кабінет в лютім ц. р. як наслідник соціяліста Бономія після важкої правительственної кризи. Новий кабінет уконституувався головно під натиском

КЛИМ ПОЛІЩУК.

В сутінку печер святих.

(З хроніки сучасного лихоліття).

А на світанку обходив усі печери, зупинявся на хвилинку коло кождих мощей і пошепки вітав їх:

— Слава Богу!...

Мощі преподобників лежали мовчазні й непорушні, але йому здавалося, що він чує відповідь:

— На віки слава!...

Коло деяких він зупинявся довше ніж на хвилину, обережно відкривав покривало і з німою дрожю в серці вдивлявся в їх аскетичні, виснажені молитвами й терпінням, суворі лиця і дивувався, — чому якраз „науковий огляд" зупинився на Двавайцятьох братах, які були лише чесними архитектами, а не на цих, дійсно великих преподобниках?...

І коли ловив себе на цій думці, то зразу-ж ставав на коліна і благав прощення за невільне думання...

Одначе, як він не змагався з цими думками, але вони чим далі, тим більше зростали і так він відчув необхідність рішучого змагання з кимсь великим і злобним, як то відчував колись необхідність іти на барикади, коли кипіла боротьба за здійснення його мрій...

Вишукуючи нової зброї для нової боротьби, заставив себе терпіти голод і холод, перемагати сон і втому, заки не відчув у собі того дивного спокою, яким володіють лише ті, що побороли себе й осягли знання будучого. І вже його очі не були невидячими майбутнє і так став він болючим чуттям великого сучасного лихоліття, яке підсвідомо прагнуло до світла і правди...

— Ще не всі чаші з трунком випиті... — сказав він якось старцеви Ананієви, відповідаючи на його зітхання. — Гей, що то з нашим народом станеться?...

Здивувався з цього старець Ананій і сказав про це якось отцеви ігуменови. Той тільки зітхнув:

— Вважайте, отче, може з ним щось непевне діється?!...

А тим часом, Бог знає й як, дочулися про нього й ті селяне, що монастирські лани ділили, і стали помалу навідуватися до печер, щоб хоч єдине слово почути з його уст... Майже всі вони питалися про одне й те саме:

— Так скількиж ще зосталося тих чаш пити?...

Заспокоював їх і запевняв, що вже небогато, а сам думав про те, що щось непевне діється за стінами монастиря, коли гречкосій кидає землю і здається на Божу волю...

IV.

Глухим гуном вкотилися в монастирські мури чутки про нове нещастя, яке обняло всю Україну. З далекої Московщини, як у часи татарської навали, без кінця й краю йшли юрби здичавілих від голоду людей і часто заходили вони на пустельне подвіря славного колись монастиря і охриплими голосами кричали:

— Ми голодні!... Хліба нам!...

Кричали так страшно, що було чутно аж у сутінку святих печер, але нічого не міг їм дати тепер зубожілий монастир, крім одного співчуття і горячих молитов перед чудодійним образом Матері Божої, що так радісно сяяв само цвітами...

Давна монастирська „Трапезна", в як'й колись годувалися сотні й тисячі прочан і так усяких захожих, тепер цвілю поцвіла і жахала своїми голими стінами, на яких навіть святих образів не стало. Все тут було знищене настирливими „реквізиторами", котрі вже другий рік господарювали тут, а в монастирських скарбницях було також не ліпше. Все тут давним давно було порозбиване, порозграбоване й понищене. І дивились ченці на захожих з Московщини з німим о страхом і не знали самі, чим допомогти їм.

Віддавали останні кусні свого трудового монастирського майна, але чи могло то допомогти щось тому великому терпінню, де не було кінця і міри страшному лихоліттю, бо скоро до захожих з Московщини приєдналися і своїх таки люде, — ті самі, що не так давно нищили монастирські ліси і ділили між собою лани пишні...

— Скарав нас Господь Довготерпеливий! — зойком лунало скрізь і всюди.

І в цей час хтось із ченців помітив, що коло мощей святих преподобників стали зникати жертвенні проскурки. Пошепки сказали про це старцеви Ананієви, а той тільки чоло нахмурив на це і не сказав ні одного слова. Вислухавши, що йому казали, він вирішив про себе негайно простежити за цим сам і вже тільки тоді сказати своє слово.

Наслідком такого рішення було те, що на другий день після того, він прийшов до отця ігумена і сказав:

— Отче святий! у нас щось недобре діється!...

— Де?... Що?...

— Коло мощей святих преподобників зникають кудись проскурки жертвенні...

— Якже це так?! — спитав вражено отець ігумен.

— Мені здається, на скільки я запримітив, що їх забірає мій послухач...

Отець ігумен посмутнів дуже, бо жаль йому було того, щоб так помилився гірко в щирости невідомого. По за тим, він навіть полюбив його і дуже високо ставчв його відданість служення Богови.

— Чи не показалося тобі часами, отче Ананію? Ворог роду людського, сам знаєш, не спитає

потреби істнування уряду підчас генуенської конференції і не мав заздалегідь особливших виглядів на довготревалість. Піддержали його демократи, католицькі людовці (пополярі), правиця і частина соціялістів. Тепер звернулися проти него лівиця і пополярі і то головно з причини неупорядкування Фактою внутрішних відносин в Італії, в яких на перший плян вибивають ся кріваві бої фашістів з комуністами і крайними радикалами Останніх заставило до опозиції те, що уряд виповів їм енергічну боротьбу за те, що викликують домову війну в Італії. Тим хотів уряд приєднати собі в останній хвилі соціялістів і пополярів, але це йому не вдалось.

Як відомо, фашісти це скрайня націоналістична партія, що має в парляменті 40 послів і грає важну ролю у внутрішній політиці Італії. Вславилися поборюванням комуністичної пропаганди та инших революційних елементів. Проти кабінету Факти фашісти звернулися за його англьофільську політику, що йдучи на стрічу фінансовим інтересам В. Британії, на їх думку за мало дбала про національні інтереси Італії. На ділі фашісти загорілі франкофіли, отже inde irae. Шовіністичні фанатики по обох боках Альп подали собі руки, щоби повалити такого Сканцера, що в кабінеті Факти управляв заграничну політику, ідучу по лінії самоозначення народів.

Як справиться з труднощами внутрі, італійської політики новий кабінет, покаже найблизша будучність. Бо до партійного розстрою приходить ще фатальний стан італійських фінансів. Рік 1921|22 виказує шість і пів міліярда лірів дефіциту, чотири міліярди передбачені на дальший рік, і 114 міліярдів державного довгу. Фатальна залізнича господарка причинилась в першій мірі до тих дефіцитів. Агітація проти упавшого кабінету, що двигав якийсь час на своїх плечах важкий тягар державної керми, була серед таких умов ділом дуже легким.

З усякими письменними замітками в справі допомогової акції в користь „Голодної України" і українських еміґрантів в Польщі, хай наше жіноцтво звертається до „Союза Українок" у Львові вул. Рутовського ч. 22. (Народний Дім).

Совітська Росія.

Випуск „золотих" грошей.

Як доносять з Москви, совнарком поручив державному банкови випустити нові гроші по 50, 100, 200, 500 і 1000 „золотих" рублів. Ці гроші мають бути обезпечені дорогоцінними металями, можуть бути реалізовані в кождій хвилі і мають служити тільки для торговельних операцій совітського державного банку.

Страйк робітників в Москві.

Робітники московських фабрик обявили недавно загальний одноденний страйк, як протест проти задержання їм платні. (Рпр.).

Льотерія в користь голодуючих.

Центральний комітет допомоги голодуючим при В.Ц.И.К. рішив зорґанізувати льотерію для збільшення свого фонду. Рішено випустити 3 міліони льосів по 500.000 сов. рублів. (Рпр.).

Холера в Москві.

В Москві занотовано 32 випадки холери за останний тиждень. В загалі в Москві було 180 осіб хорих на холеру, з чого 79 померло.

Преса.

В позавидування гідних відносинах.

У відповідь на жалобу внесену перед вініпеґським „Catholic Truth Society" українським Благодійним Товариством у Вініпеґу, вирядили представники вініпеґської польонії лист до архиепископа Сеннота, в якому стараються опрокинути поставлені закиди. З цього листа довідується між иншим кождий Галичанин, що він живе в позавидування гідних відносинах. „Скарги наших братів Українців проти Польщі — читаємо там — є не тільки негідні віри, але яскраво неправдиві". „У Східній Галичині трактується Українців на рівні з другими горожанами Польщі. Суддями, священиками, адвокатами, учителями і т. д. є в певній мірі Українці. Українські школи підлягають інспекторам назначеним урядом, виключно українського походження. В українських школах учителями є Українці так само, як в польських Поляки, хоч ніщо не стоїть на перешкоді Українцеви, коли би собі того бажав, учити в польській школі (на прим. коло Каліша).

Далі покликуються вініпеґські Поляки на „права" загарантовані національним меншостям польською конституцією, не зазначуючи ні словом, що ця конституція взагалі не увійшла ще в життя.

Одним словом, читаючи ті запевнення про те, які ми щасливі, не знати чому більше дивуватися — не свідомій шарлятанерії чи дивній свідомій „наївности" авторів того листа. Годиться зазначити, що на всіх українських землях, як тепер находяться під польською владою, нема ані одного повітового інспектора-Українця.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

Італія.

Невдача Бономі.

З Риму доносять, що вся праця Бономі зміряла до утворення кабінету зложеного з представників центра і лівиці, при повнім попертю зі сторони соціялістів. Римська преса підчеркує часті конференції Бономі з лідером соціялістичної правиці Туратті і приписує йому великий вплив на склад будучого кабінету. Проти кабінету Бономі заявились рішучо фашісти, котрі як самі признають, волілиб навіть кабінет Нітті, бо зналиб тоді, що мають перед собою отвертого ворога. Як зачувати, Бономі не довівши до порозуміння між партіями, зрікся місії утворення кабінету.

Меда кандидатом на премієра.

Аґ. Аваса доносить з Риму, що президенти сенату і парляменту, вказали королеви на Меду, як особу найбільш відповідну для утворення кабінету. Меду візвано телеґрафічно з Медіоляну до Риму.

Джолітті вдоволений.

Джолітті, котрий перебуває тепер на лічению у Віші, оголосив в „Трібуні" листа, де говорить, що колиб новий уряд зміряв до повалення фашістів, то викликалоб це домашню війну. Коли знову буде держатися повздержливої тактики, то сам впаде. Вкінці висказує Джолітті свою радість, що його особа не входить тут в гру.

Заворушення в Равені.

Італійські денники доносять, що підчас вуличних заворушень в Равені, віддано до поліції ряд стрілів. Поліція відповіла сальвою. В сутичці вбито 7 осіб і 15 ранено.

Нова конвенція.

З Риму доносять, що міністр торговлі і промислу підписав з німецьким амбасадором в Римі конвенцію, на підставі якої Німеччина відкупить від Італії всі засеквестровані маєтки, щоби звернути їх попереднім власникам. Загальна сума викупу виносить 800 міліонів лірів

Німеччина.

Баварський посол у Еберта.

„Н. Фр. Пр." доносить, що президент нім. републики Еберт, приняв на довшій авдієнції баварського посла д-ра фон Прегера. Обговорювано справу німецько-баварського непорозуміння.

Засідання нім. кабінету.

„Мінхенер Н. Нахр." доносять

В Патерику про це багато записано...

— Бачте, — сказав старець Ананій — коли я о півночі зайшов до його келії, то в ній було порожньо...

Тоді отець ігумен узяв патерицю і разом зі старцем Ананієм, подався в печери. Йдучи коло великої лаврської церкви вузенькою стежиною між старими нагробками магнатів і фундаторів монастиря, вже аж коло входу в печери, вони стали відпочити трохи. Навколо них була тиха, літня, місячна ніч, із запущеного монастирського саду віяло пахом виснаженого спекою листя й смутком минаючого літа. Велика монастирська церква, як велитенська наречена, вся в білому і в золотій короні, гордо і мовчазно підносилася в гору, наче хотіла вознестися на небо, а стрункі тополі навколо неї відкидали на старі могили казкові тіни, а від того все монастирське подвіря здавалося казковим і незвичайним.

— Яка чудова ніч! — промовив отець ігумен і перехрестився.

Перехрестився й зітхнув і старець Ананій:

— Так, ніч справді чудова!...

Затихли і стали так роздивлятися навколо себе. Сталося так, що очі обох зупинилися на мосильному памятнику Іскри і Кочубея.

— Мученики... — прошептав старець Ананій.

— Так, мученики... — промовив отець ігумен. — Тільки... тільки мученик і той, що їх замучив...

Старець Ананій здивовано подивився на отця ігумена:

— Як?!

— Тож його портрет у нас за престолом стоїть... Страдник за всіх... Доброчинець великий... Не проклинати, а молитися... — заговорив було отець ігумен, але враз затих і замислився.

Грішні думки збудилися в його голові. Згадалася молодість, село, семинарія, заборонені книжечки, і несмілі мрії про волю...

— Час уже йти нам... — почувся голос старця Ананія.

— Йти! Так скоро?! — як у сні промовив отець ігумен і тут же подумав, що не слід було так говорити.

Хотів іти, але не міг. Згадки, як бурхлива повінь, залили всю його свідомість і всесильно провадили в минуле, де було стільки надійно-радісного і боляче-гіркого. Згадав собі, як після невдалої спроби стати сільським священником і вчителем він мусів піти в духовну академію, з якої тільки й шляху було, що в монастирські затінки. І пішов він сюди майже не по своїй волі, але переміг себе і численними прикладами свого трудящого життя заслужив чести і шани великої, яка так скрашає його срібне волося...

— Ми голодні!.. хліба нам!... — скорше заячало, ніж промовило щось десь за монастирською брамою.

Обидва, старець і ігумен, нагло здрігнулися і перехристилися:

— Від голоду, вогню, трусу й повітря помилуй нас, Господи!... Старець Ананій пошепки став молитися, а отець ігумен знову замислився. На цей раз в його душі забреніла шира сповідь невідомого, якого тепер мав підглядати. Життя того невідомого уявляло таку страшну подібність з його життям. Та сама молодість, те саме село, дяк-батько, семинарія, вчителювання... Тільки й ріжниці, що в того, замість духовної академії — університет, замість ігуменської палиці — червоний прапор... Але, Бог милостивий!... Тепер він покутує свої провини і гріх не вірити в його щирість...

— Гріх не вірити в його щирість... — промовив замислено і не знав, чи сказав це тільки в своїй думці, чи в голос.

— Що? — спитав старець Ананій.

— Господи, прости нам грішним!.. — голосно промовив отець ігумен і, перехристившись, повернувся до входу в печери.

V.

Могильна тиша ледви чутно ловила їх обережні кроки, тільки дві тоненькі воскові свічечки у їх руках спалахували таємничим життям огню, що допомагало їм бачити чорні вогкі стіни й темні заглублення в них, де стояли труни з мощами святих преподобників печерських.

Отець ігумен молився в своїх думках, щоб Бог не допустив послухачеви свому дійти до такого великого злочину і суперечливі думки настирливо непокоїли його старечий мізок.

„Будучи голодним, Давид увійшов в скинію завіта, взяв святі хліби і їв їх"...

— В біблії сказано, що... — почав було тихо говорити отець ігумен, але старець Ананій зупинив його. Виступив трохи наперед, таємничою тіню зігнувся й зашепотів:

— Дивіться... дивіться... Он, он там.

Показував рукою в сутінь печер і тремтів, як осиковий лист.

Зупинилися і стали дивитися. Побачили, як послухач стояв на колінах коло труни святих преподобників Антонія і Теодозія і гаряче молився.

— Як тільки можна було думати так про нього?! — сумно промовив отець ігумен.

— А чи замітили, отче святий, що починаючи від самісінького входу і аж сюди, ні коло одних мощей нема вже проскурки, сказав на те старець Ананій.

В той час послухач скінчив свою молитву, встав, перехрестився і взяв з трун святих преподобників жертвенні проскурки.

— Бачите!.. Бачите!.. — майже скрикнув старець Ананій і так закамянів.

(Конець буде)

з Берліна: На останнім засіданню кабінету зложив міністр прохарчування д-р Фер, звіт про державне положення а міністр юстиції д-р Радбрух, обговорив правний бік розпорядження баварського правительства. Стверджено одноголосно що поступок баварського уряду є протизаконний. Дальші наради відложено ізза відсутности міністра державної оборони д-ра Ґеслера, повороту котрого надіються на днях.

Проти мораторії.

Берлінська преса доносить, що фракція нім. націоналістів вислала до през. Лєбе письмо з протестом, проти приняття мораторії, що її предложив гарантійний комітет.

Вкрадення французьких прапорів.

„Н. Вінер Таґбл.“ доносить, що на підставі мирового договору зобовязався німецький уряд звернути Франції всі прапори, що їх здобула Німеччина в 1871 р. Не давно переслано ті прапори в 4 скринях до міністерії війни, звідки мала їх забрати французька делеґація. При отворенню скринь показалося, що всі прапори пропали. Виновників не найдено. За їх викриття призначила Німеччина 10.000 марок винагороди.

Приняття у Чічеріна.

З Берліну доносять, що Чічерін влаштував приняття в будинку російської амбасади в Берліні, на якому були між иншими: президент Німеччини Еберт, канцлєр Вірт, голова Райхстату Лєбе, Ранцау, австрійський посол Рідель і совітський посол у Відни Шліхтер.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Освітно-культурний рух в краю.

В нашій редакційній теці набиралось чимало дописів зі звідомленнями про діяльність читалень, аматорські вистави, Шевченківські свята і т. п., не могучи з технічних причин найти у свій час місця на сторінках „Громадського Вістника“. Цей не надто свіжий інформаційний матеріял, що все таки не втратив інтересности, як доповнення образу нашої освітно-культурної роботи в краю, подаємо сьогодня в скороченім виді.

В Маркополі пов. Зборів, заходом студ. Гр. Левка відновлено читальню „Просвіти“. На загальних зборах дня 5. червня ц. р. вибрано новий виділ, зібрано гроші на передплату українських ґазет та рішено привернути до нормального стану Райфайзенку.

В Журові пов. Рогатин відновлено читальню „Просвіти“ на загальних зборах членів дня 9. квітня ц. р. При читальні заснувався аматорський кружок, що дав уже кілька вистав. Останню приготовлену виставу заборонило рогатинське староство, подаючи за причину, що „lokal czytelni ze względów policyjno-sanitarnych i ogniowych nie nadaje się na ten cel“, хотяй недавно передтим цей льокаль до такої цілі надавався.

В Добрівлянах пов. Дрогобич відновлену читальню „Просвіти“ закрило староство, тому що її виділ „nie daje rękojmji apolitycznego życia“. Однак це не спинило громадян від дальшого зорганізованого життя. Заложено кооперативу і аматорський кружок, що виставив „Украдене щастя“ і „Наталку Полтавку“, улаштовано Шевченківське свято та вечір бандуриста Щербини при співучасти артиста танцюриста Авраменка.

В Камінним пов. Надвірна відновлено за почином самих селян читальню „Просвіти“ на загальних зборах, які відбулися дня 30. квітня ц. р. Закуплено необхідні для читальні часописи і книжки і засновано аматорський кружок.

В Ковалівці пов. Бучач місцевий аматорський кружок уладив з великим успіхом дня 11. м. м. виставу двох одноактівок.

До Зборова загостив на день 6. мая ц. р. бандурист Данило Щербина і дав з артистом балєтмайстром Василем Авраменком вечер на велике вдоволення численно зібраної публики. Багато зібраних перший раз чули чудові українські думи та пісні в супроводі бандури і бачили українські народні танці в артистичнім виведенню. З браку відповідної салі вечір відбувся в просторій стодолі.

В Серафинцях пов. Городенка аматорських кружок місцевої читальні „Просвіти“ уладив в червни ц. р. виставу пєси „На відпуст до Київа“. Наш дописувач піддав саму пєсу та її виведенне рійзкі критиці.

В Боянци пов. Жовква заходом місцевого пароха о. Баранського-Марчака відбувся дня 4. липня ц. р. концерт в честь Тараса Шевченка. Співав місцевий хор, мужеський і мішаний, поставлений завдяки енерґічній праці дирігента О. Баранського на висший рівень, чим по селах звичайно буває, були удачні деклямації, гарний відчит студ. В. Онишкевича та пориваюча промова о. Баранського. Концерт відбувся не лише перед зібраними громадянами, але й численним духовенством з околиці, що зїхалось того дня на соборчик.

В Колодрібці пов. Заліщики відбувся дня 23. червня ц. р. Шевченківський діточий вечір. Крім святочної промови о. д-ра Свергуна із Синькова, співів і деклямацій, шкільні діти під управою місцевої учительки З. Комарницької вивели дві гарні сценки: „Червону шапочку“ і „Вінок на могилу Т. Шевченка“, закінчені відспіванням національного гимну. Свято відбулося в святочно прибраній стодолі.

В Бабчу пов. Богородчани відбувся дня 21. мая ц. р. святочний відчит делєгата філії „Просвіти“ п. Івана Семянова про Т. Шевченка. Охота до просвіти у селян показалася велика, бо не знайшовся між присутними грамотними ні один, щоби не купив собі привезену делєгатом бодай одну книжочку. Після відчиту зібрано 1.667 мп. на фонд „Учітеся“ і пороблено заходи задля відновлення читальні „Просвіти“.

В Сільци Беньковім пов. Камінка струмилова уладила читальня „Просвіти“ на Браташах дня 14. мая ц. р. Шевченківський концерт, в якого програму ввійшли хоральні співи місцевих хлопців і дівчат і деклямації. Патріотичне слово виголосив о. І. Пелех. Після концерту відбулася збірка, яку розділено на фонд „Учітеся“ і українських інвалідів.

В Русові пов. Снятин ученики місцевої школи відсвяткували дня 14. мая ц. р. память Т. Шевченка вечером в сали „Народного Дому“. Вступне слово, хорові співи і деклямації зробили на численно зібраних громадянах зворушливе враження.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра“ в Раві Руській.

Конґрес українського студентства Західних земель України та еміґрації

Студентські орґанізації, заступлені на конґресі*).

На конґресі були заступлені отсі студентські орґанізації західних земель України й еміґрації:

I. Східна Галичина:

1. „Краєва Студ. Рада“ (число членів 1911), обєднуюча майже все українське студентство Східної Галичини. Делєгати: Шевчиків, Чиж, Аненко, Подолянка, Четаренко (мандатів 40).

2. „Союз соціялістичного студентства Східної Галичини“ (чл. 235). Делєгати: Сасович, Косак, Ващук, Ярема (мандатів 4).

3. „Ліґа католицького Студентства“ (чл. 150). Дел.: Ґеречка.

II. Буковина. Чернівці.

1. „Комітет Українського студентства Буковини“ (чл. 178) обєднює 3 студ. орґанізації: 1) „Січ“, 2) „Запоріже„, 3) Православна академія“. Дел.: Тарко, Данилюк (мандатів 5).

III. Еміґрація.

1. Чехословаччина. Прага.

1. „Українська академічна громада“ (чл. 848). Дел.: Ріпецький, Роздольський, Чернуха, Копач, Сімянців (пізнійше на його місце Муґін), Чернявський, Шах, Індишевський, Росляк, Зоц, д-р Ґалан, Черкавський, Білинкевич, Воробець (пізнійше на його місце Семчук), Ліщинський (пізн. на його місце Стахура), Могильницька, Мельник, д-р Харак (манд. 19).

2. Берно.

1. „Українська академ. Громада“ (членів 100). Дел.: Слюсар, Мамчур.

3. Пшібрам.

1. „Каменярі“ (чл. 52). Дел.: Збудовський, Білинкевич.

4. Йозефів.

1. „Кружок правників“ (чл. 15). Дел.: Довбенко (пізн. Волощук).

2. „Курс матурантів“ (чл. 61). Дел.: Масенко.

5. Мельники.

1. „Українська акад. Громада“ (чл ок. 50). Дел.: Сенявський.

6. Подєбради.

1. „Господарська Академія“ (чл. 44). Дел. Мурашко.

2. „Курс матурантів“ (чл. 20). Дел. Радченко.

2. Польща, Варшава.

1. Союз українських студентів еміґрантів у Польщі“ (чл. 400). Дел.: Чикаленко, Шишківський, Олексюк, Олексюк (манд. 9).

2. Краків.

1. „Студентська Громада І. Запорожської стрілецької дивізії (чл. 32). Дел.: Самарський.

3. Австрія. Відень.

1. „Ак. Тов. „Січ“. (чл. 375). Дел.: Ганківський, Федів, Охримовичівна, Пащенко, Скорик, Чичкевич (манд. 8).

2. Грац.

1. „Січ“ (чл. 17). Дел.: Федів І.

3. Леобен.

1. „Молот“ (чл. 11). Дел.: Кулик.

3. Німеччина, Берлін.

„Спілка студентів Українців“ (чл. 95). Дел.: Лоський, Батир, Кожевників.

2. Кіль.

1. „Спілка студентів Українців“ (чл. 6). Дел.: Скрипник.

4. Румунія, Букарешт.

1. „Зоря“ (чл. 25). Дел.: Гетьманченко.

5. Югославія, Загреб.

1. Українська студ. Громада“ (чл. 20). Дел.: Макарушка.

2. Любляна.

1. „Український культ.-просвітний Гурток“ (чл. 25). Дел.: Коваленко.

Разом були заступленими 84 орґанізацій. (З того безпосередно 21, посередно через 5 Краєвих Союзів — 63 орґанізацій) — 57 делєгатами з 104 мандатами, які заступали около 5.000 зорґанізованого українського студентства.

Резолюції.

Конґрес Українського Студентства Західних Земель України та Еміґрації:

1) З великою втіхою констатує, що широкі кола українського студентства через численні привітання шлють свою моральну підтримку і найкращі бажання працям Конґресу. Складає свою щиру подяку за цю моральну підтримку Конґресу та шле свій сердечний привіт до всього українського студенства,

2) Складає свою щиру подяку орґанізаціям студенства инших народів, які надісланням своїх привітів виказали прихильне зрозуміння тих завдань, що їх поставило собі українське студенство,

3) З задоволенням стверджує той факт, що українське громадянство через численні привітання до Конґресу виявило живе зрозуміння його завдань та висловлює щире побажання успіху праці і змаганням свого молодшого покоління,

4) Виносить також свою сердечну подяку тим чужоземним громадянським орґанізаціям, які склали свої привітання до побажання успіху працям Конґресу і тим дають надію, що і в дальшій своїй праці українське студенство знайде співчуття та підтримку з боку чужоземного громадянства.

Заслухавши докладів з місць і рефератів про минуле українського студентського руху, Конґрес сконстатував:

У послідньому часі виявлося загальне змагання українського студентства здійснити своє бажання добувати освіту в орґанізований спосіб і в рамках загально-українських визвольних змагань.

Це змагання виявилося в енерґійному поборюванню перешкод, ставлених як з боку деяких, правда нечисленних, кругів власного громадянства, так головно з боку чужих — ворожих українському народови суспільностей і їх гуртів. У цьому переборюванню передовсім на обсаджених українських землях деякі гурти студентства виявили незвичайну сильну волю і твердість.

Величезна більшість українського громадянства, в першу чергу в Галичині і в Америці, а також деякі гурти чужих суспільностей — головно чеської — виказали повне зрозуміння цих змагань українського студентства і прийшли йому з визначною матеріяльною і моральною підтримкою.

Свою орґанізаційно-академічну працю переводило студентство у двох напрямках. Воно змагало з одного боку до того, щоби здобути і закріпити за собою та для себе і для майбутнього студентського припливу ці позиції при чужих високих школах, які являлися догідними для студій, а з другого боку — давало ініціятиву, піддержувало, а то й творило українські джерела вищого образовання, як в краю, так і за кордоном.

Свою академічну працю вважала більшість студентства лиш частиною припадаючих на його долю обовязків супроти української нації в сучасний момент і не забувала на свої громадянські зобовязання.

Заслухавши докладів про внутрішнє та міжнародне положення українського народу і про ідеольоґію україн-

*) Заки одержали ми офіціяльний звіт з конґресу, поспішили ми подати спеціяльну кореспонденцію на цю тему. Тепер зі звіту вибираємо тільки ті дані, які як слід не є обняті кореспонденцією. Ред.

ського студенства, та передискутувавши їх основно, Конґрес констатує, що делеґати, репрезентуючі 87 мандатів заявили і уважають для себе обовязковою слідуючу резолюцію:

Делеґати-ж, репрезентуючі 11 мандатів, заявили і вважають для себе обовязковою слідуючу резолюцію:

„Все українське студенство, якому лежить справді на серці добро українського народу, повинно стати на сторожі інтересів трудящого люду і боротися за п вне соціяльне, культурне та політичне визволення соборного українського народу. Здійсненням цього прінціпу є українська незалежна соціялістична радянська республика".

При чому ні одна ні друга резолюція не виноситься від імени Конґресу.

(Продовження буде.)

Дописи з краю.

Винники к. Львова.

Клопіт з бабою.

Минув рік, як віджив культурно-просвітний рух у Винниках. Відродилися тов-а „Сокіл" і читальня „Просвіти", а заходами їх улаштовано цілий ряд аматорських вистав, вечерниць і три концерти. Доходи призначено в першій мірі на будову памятника Героям, полягшим на боєвім відтинку Винник, а долучивши збірки на цю саму ціль, комітет будови памятника вспів за рік невсипущими зусиллями побудувати і торжественним обходом відкрити його.

В найблизшім часі відновлюють свою діяльність економічні товариства. Найважнійшим з них є Тов-о господарсько-кредитове, стоваришення з обмеж. пор., яке має в центрі місточка власний будинок, що складається з девять комнат. З того дві комнати займає „Торгова спілка", всего одну комнату всі культурно-просвітні товариства, а решту разом з додатковими убіхаціями шинкарка п. Кульчицька. Відносини одначе між п. К. і названими товариствами зовсім невідрадні. Обі сторони потерпіли за час війни великі страти, бо хтож їх не потерпів. Після розумовання п. К. шинк має відбудовуватися коштом українських товариств і на тій основі присвоїла собі їх інвентар та не хоче звернути. Якийсь час толеровано се з огляду на свою людину, а в міру потреби домагалися звороту. Та коли рік безпосередних зусиль відніс той успіх, що п. К. рішуче заявила, що не віддасть річей, остала судова дорога. Теперішні відносини мають дуже відємний вплив на розвиток товариств, з одної сторони безпосередне сусідство зі шинком, з другої сторони безустанне індаґовання членів товариств зі сторони п. К., а вже в найбільшій мірі знеохочує їх до праці, як амат. вистав, вечерниць і т. д., ця обставина, що головний дохід, який приходить з публики достарченої товариством, остає у п. К. Часто для кращих умовин покидається власну хату і йдеться до Німців. Невжеж майно і працю Тов-а має використовувати одиниця, а коли так, чи-ж мало в нас таких одиниць, яким моральний і етичний обовязок кличе нас помогти їм, як українським інвалідам, воєнним вдовам і сиротам, яких і у Винниках є доволі. Знали їх, коли були сильні і працювали в цих же товариствах, та тепер вони в кутку плачуть, щоб і ніхто не бачив.

Щоби забезпечити розвій товариствам, треба змінити нинішні відносини щонайменше в своїй власній хаті, а ця задача остається Тов-у господарсько-кредитовому у Винниках, як правному підметови. Нехайже майно народне не пропадає, нехай покликані до цего економічні товариства використають те, що самі маємо, то чужого ніколи не буде нам потрібно. — *Гість.*

Мединичі, пов. Дрогобич.

Пожежа. — Панщина. — Поляки між собою.

У Вороблевичах біля Мединич оноді вибухла пожежа і при сильнім вітрі в несповна годині знищила 10 селянських загород з інвентарем господарським і сегорічним збором сіна. З погорільців одна лише загорода Ганни Матвіїшин була в „Дністрі" обезпечена від огню і вона вже пятого дня по пожежі одержала відшкодування та розпочала відбудову. Инші необезпечені погорільці розбрилися по сумежних селах за жебраниною, а деякі пішли до Борислава у бараби. Пожежа нагнала ляку многим до тепер необезпеченим недбалюхам і вони що й но тепер обезпечили від огню своє майно.

Наше село Мединичі є осідком суду і инших малопольських властей. Маємо також почту і почтара пана Заваду. Цей панок дається добре в знаки українському населенню. За Австрії почта мала свої коні і візок до перевозу почти між Дрогобичем і Мединичами. Пізнійше винайняли підводи за заплатою 12 корон за одну їзду. Кождий на таку фірманку радо їхав, бо в тамтих часах 12 корон то були гроші. Тепер Завада при помочі державної поліції завів в Медичинах панщину. Господарі чергою примусово возять почту щоденно до Дрогобича і з Дрогобича до Мединич, роблять 48 км. в однім дни, тратять днину від раннього ранку до пізного вечера за заплату до недавна 8 марок, а тепер піднесли до 100 марок. А чейже почта обслугує не лиш українських мединицьких мужиків, але побіч урядів, також сумежні громади. Для чого до панщини потягають лише українських мужиків? Бо Поляки викручуються і їх ніхто не силує. Для чого почта не платить за підводи, як належиться? На які цілі йдуть оплати почтові, що їх майже що місяця підвисшають? Тепер прибула ще одна нова язва. Днями і ночами велять сторожити стовпів телеґрафічних при дорозі. Жнива в повноті, зерно з колоса летить, а ти, хлопе, замість до жнива, їдь з почтою або сторожи стовпів. Збіже нехай пропадає. І коли вже раз скінчиться наша недоля?

Тутешна Польонія поділилася на два ворожі табори, що поборюють себе взаїмно не гірше чим у варшавському соймі. Правиця, себто польські панотці, урядовці і инша братія вшехпольського закала, капостить лівици, а лівиця, низшого ґатунку люде, відплачуються такоюж монетою. Оноді правиця зібралася в льокали касиновім „Польонія" ради увеселення. Пізним вечером нараз з бренькотом вилітає вікно і до льокалю впадає великий горщок з заосмотреним як слід отвором, та з гуком розбивається на тонзурі освяченої голови кс. Чешека. З розбитого горшка бухнуло трійливими ґазами, а жовто-брунатний плин струями облив шановне товариство. З початку думали, що це ґайдамацька бомба і навіть декотрі менш відважні учасники забави „декувались", куди попало. Бо ж це не якесь там варшавське „правіцове" гниле яйце, або сірководорова пігулка, але більш чим ґарцова посудина!

Присутний на забаві начальник суду п. М. хотів слати по поліцію, арештувати Богови винних „ґайдамаків", бо був гадки, що ґазовий атентат це їх діло, та мужі досвідні в науці хемії, по переведеній аналізі трійливих субстанцій, пізнали, що це продукт мединецької лівиці і „ґайдамакуф" оставили в мирі.

Ось так забавляються культурні люде. *Яким Мединецький.*

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

РІЖНІ ВІСТИ.

Льойд Джордж бажає стрічи з Поанкаре.

„Н. фр. Пр." доносить з Льондону: В офіціяльних кругах думають, що Льойд Джордж бажає собі стрінутись з Поанкаре. Як зачувати, хотів би він, щоби дискусія була приватна без участи представників Італії і Бельгії.

Поодетаских союза російських лікарів в Парижі.

В Парижі перебуває від кількох днів д-р Ґрам, заступник голови Союза лікарів совітської Росії. В інтерв'ю заявив д-р Ґрам, що вислано його до Німеччини і Франції, щоби представити страшне положення Росії. Д-р Ґрам звернувся до французьких лікарів з проханням о поміч для російських товаришів, котрі працюють серед дуже важких обставин, в околицях де шаліє епідемія не маючи не тільки ліків, але також поживи для себе. Д-р Ґрам поровумівся з визначними представниками лікарського світу і заявив, в супереч твердженням Літвінова в Ґазі, що голод в Росії зростає і обхоплює не тільки села але також і міста. В біжучому році обсіяно тільки $^1/_8$ ріллі. Рівнож тогорічний збір заповідається вельми некорисно ізза частих дощів, що навістили Росію.

Отворення ірляндського національного зібрання відложене.

„Таймс" пишуть, що отворення ірляндського національного зібрання, котре мало відбутися 29. с. м. буде правдоподібно знова відложене.

Комісія в справі насильств в Анатолії.

Аґ. Райтера доносить, що анґлійський уряд приняв французьке предложення, щоби комісія для переведення слідства в справі насильств в Анатолії, складалася з представників Червоного Хреста.

Конференція директорів поліції.

В Ню Йорку відбудеться 1 жовтня с. р. конференція директорів поліції більших міст цілого світа.

Німецький голос про армію Врангля.

„Militärisches Wochenblatt" в статті про армію Врангля пише, що в Сербії находиться під цю пору 8.600 офіцирів і 12.840 жовнірів, в Болгарії 9.700 офіцирів і 17.400 жовнірів з армії ґен. Врангля. „Дух цих військ — пише „M. W." — знаменитий, таксамо як вишколення і дисципліна. Врангель не думає ставити на карту в безнадійнім підприняттю ці прегарні війська, а хоче їх зберегти, як ядро для буоучої армії в майбутній Росії".

ТЕЛЕҐРАМИ.

Кабінетна кріза в Італії.

Рим. (ПАТ.) Авас. Король поручив Де Наві місію утворення кабінету. Де Нава відбув конференцію з президентом сенату й палати.

Перед стрічею Л. Джорджа з Поанкаре.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. Говорять яко о певній річи, що стріча між Льойд Джорджем і Поанкаре не могтиме відбутися першого тижня серпня.

Плян Л. Джорджа в справі репарацій.

Париж. (ПАТ.) „Тел. Комп." доносить: Льондонський кореспондент „Кабельграму" звідомляє, що Льойд Джордж випрацював загальний плян оконечного управильнення справи репарацій. Плян цей мається оголосити менше більше за 6 тижнів. Кресп. замічає, що плян цей у цілому світі викличе велику сензацію. Щодо змісту пляну задержують покищо мовчанку. Анґлія має понести великі жертви для вможливлення введення в життя цього пляну.

Розправа в справі вбивства Ратенава.

Берлін. (ПАТ.) Вольф. Розправа в справі вбивства Ратенава відбудеться в Липську перед держ. трибуналом.

Відгомін вбивства Ратенава.

Відень. (ПАТ.) „Н. фр. Пр." з Берліна: Письменника д-ра Штайна, арештованого за це, що приютив убийників Ратенава на замку Салек, знову випущено на волю. Проти учнів техніки в Зульца, котрі супроводили до гробу тлінні останки убийників Ратенава, почато слідство.

Америка визнає Латвію, Естонію і Литву.

Рига. (ПАТ). Дня 28. ц. м. нотифікував дипл. представник Зед. Держав латишському правительству визнання латишської републики де юре Зед. Державами. Заразом повідомив він, що нині також у Ревелі і Ковні нотифікуватимуть Зед. Держави визнання де юре Естонії і Литви. Повновласним міністром на Латвію іменований дотеперішній шеф американської місії Івенс Янґ.

За совітсько-французьке зближення.

Відень (ПАТ). „Н. Фр. Пр." доносить, що робляться старання до стрічі між Чічеріном і мужем довіря французького правительства. Ціллю цієї стрічі мала би бути спроба доведення до зближення між Францією і сов. Росією. Стріча мала би послідувати на невтральному ґрунті, правдоподібно в Швайцарії.

Анґлійські делеґати до Союза Народів.

Льондон (ПАТ). Вольф. Правительство ухвалило вислати Бальфура і Фішера яко анґлійських делеґатів на найблизчу сесію Союза Народів. Назвища третього делеґата ще не оголошено.

Домашня війна в Італії.

Рим (ПАТ). ВКБ. В Равені обсадили вчера фашісти Робітничу палату й утворили там свою головну кватиру. В ночи заатакували вони будинок кооперації і підпалили його. Мала це бути пімста за проголошення страйку. Страйк триває дальше. Залізничники в Римі і Тіволі проклямували вчера одноденний страйк з приводу сутички з фашістами. Нині по пол. робітники в Римі здержуться від праці на знак солідарности зі страйкуючими металівцями. Вони відбудуть масові збори.

Рим (ПАТ). В Равені наступила сутичка між товпою страйкуючих робітників і військом. Впало на місци 10 осіб, а 80 було ранених. В звязи з цією сутичкою в цілій північній Італії вибух загальний страйк.

Анґлійська ескадра в Риґі.

Рига (ПАТ). В найблищих днях приїздить до Риґи анґлійська ескадра

Торговельна Школа Тов-а „Просвіта“ у Львові в шк. році 1921|22.

В мин. шкільнім році вписалось до школи 267 осіб в тім 194 муж., 73 жін. а саме: до двоклясової школи 106, на однорічний курс торговельний 98, на курси англійської мови 63. Протягом шкільного року покинуло науку головно ізза недостачі удержання 46 осіб, а саме з 2 кляс. школи 14, з однор. курсу 12, з курсу англ. мови 20, так, що з кінцем шкільного року остало 221 осіб, найвисше число, яке колинебудь школа виказувала.

Вислід клясифікації: в 2-клясовій школі і на однорічнім курсі відзначаючий і добрий поступ виказало 152, недостаточний 6, поправку 15, неклясифіковано 2, до доповняючого іспиту призначено 3.

На курсі англійської мови велася свобідна наука без кінцевих іспитів.

Поведення молоді було на загал дуже добре. Зі слухачів (чок) школи зовсім покінчило науку в 2 кляс. школі 39, на однорічнім курсі 86, разом 125 осіб, в тім 32 жінок. Можуть вони заняти місце у всякого рода торговельних, промислових, касових і банкових підприємствах. Наука була ведена з узглядненням практики, бо вели її головно такі учителі, що мають попри висше теоретичне образування довголітну фахову практику.

Учительський збір складається з управителя і 16 учительських сил, з чого є постійних 3 і 13 доходячих. Поіменний склад збору представляється ось як: Д. Коренець проф. гімн. як управитель двоклясової школи і курсів, Вп. А. Березовський, І. Головка, К. Кахникевич, І. Лежогубська, Г. Макітра, П. Мечник, д р І. Чайківський, М. Панчук як учителі двоклясової школи, а Вп. А. Березовський, адвокат д-р М. Волошин, В. Галіковський, радник К. Кахникевич, проф. О. Панейко, секретар скарбу В. Сосенко, суддя Ст. Старосольський, проф. Ом. Терлецький, прокурист К. Банку І. Чапельський, апеляційний суддя д р Р. Чайківський як доценти однорічного торговельного курсу.

Кромі сего Вп. Е. Нагірний, директор „Народної Торговлі“ мав виклади з товарознавства і показував та пояснював абсольвентам (ткам) школи уладження центрального магазину „Народної Торговлі“ у Львові.

Курси англійської мови вела п. С. Сильвестер Френкель.

НОВИНКИ.

— **Румуни закривають українські школи.** З Кишенева доносять, що тамошня влада закрила одиноку українську школу в Кишеневі і завела румунську. — Рпресс.

— **До диспозиції Комітету Допомоги „Голодній Україні“** зложено до дня 28. липня 1922 р. на книжочку вкладкову Краєвого Союза Кредитового ч. 6550 — квоту 600.695 марок п.

— **Самовбивство.** На днях у Львові в ставі „Залізна Вода“, втопилася молода дівчина Роза Русс, замешкала при вул. Зибликевича ч. 4. Причиною самовбивства любовна зрада.

— **Холера в Бесарабії.** В Бесарабії занотовано 4 нові випадки холери, занесеної туди збігцями з України. Збігці оповідають, що в Одессі панує холера від давна. Денно буває по 200 випадків занедужань. — Рпресс.

— **Німецька валюта.** Згідно з обчисленням німецького державного банку з дня 15. липня ц. р в Німеччині находиться в обігу 175437 міліонів марок.

— **Спільник Мацоха арештований.** Варшавська преса доносить, що в Швайцарії арештовано Станислава в монастири в Ченстохові, якого поліція пошукувала кілька літ.

— **Николай Николаєвич в Баварії.** Бувший російський князь Николай Николаєвич приїхав з Італії до Баварії, де замешкав в сусідстві князя Ліхтенберга.

— **Страшне пророцтво.** „Daily Mail“ доносить, що славний американський геольог Ноблес пророкує, що на протязі цего місяця в околиці Будапешту вибухне 70 вулканів, які спричинять велике трясення землі в цілій Европі, Азії і Африці.

— **Дивний, але доцільний закон.** Англійська преса доносить, що англійський уряд видав новий закон, силою якого всі дівчата до 16. року життя мусять носити волосся сплетене в косу і спущене на плечах, — а тільки дівчатам у віці над 16 літ дозволено носити фризуру на голові. Той закон видано в тій цілі, щоби можна розріжнити дозрілу дівчину від недозрілої і щоби хлопці на випадок напасти на малолітну не могли в суді боронитись тим, що не знали віку дівчини.

— **Виділ читальні „Просвіти“ в Бродах** складає цею дорогою щиросердечну подяку товариствам: „Просвіта“, Сокіл-Батько, Філія „Просвіти“ ім. М. Шашкевича львівський повіт. Союз кооператив, чит. „Просвіти“ на личак. передм., чит. „Просвіти“ в Миколаїві н. Дн. за вислання делегатів із вінцями на відкриття памятника Борців за волю України, як також тов-у „Бандурист“, львівськ. Пластові, дооколичному священству та громадянству, які своєю участю причинилися до піднесення поваги свята.

— **Спішіть з направою футер тепер через літо та нові замовляйте** в українській фірмі Карпяка у Львові вул. Куркова 11 а. 132 1—10

Всі матеріяли, призначені до „Жіночого Вістника“, проситься надсилати на адресу: О. Коренцева, — Львів, Хмельовського 15

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Отсим маємо честь подати до відома, що **Пп. ІВАН ГУБЕР і ІВАН ГУҐЕТ**, довголітні робітники каварні „ВАРШАВА“ обнімають з днем 1. серпня ц. р. фаховий провід каварні — — — —

„РЕНЕСАНС“

ЛЬВІВ, ВУЛ. 3-ГО МАЯ Ч. 12.

Концерти найліпшого музичного збору щодня від год. 8. вечером. Горячі страви, знамениті краєві і заграничні напитки. Під сю пору найбільший льокаль, гідний відвідин всіма. — ЗАРЯД. 198 1—1

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 28. липня: американські доляри 5870—5880, одинки і двійки 5800—5820, канад. доляри 5780—5800, одинки і двійки 5700—5720, нім. марки 11·70—11·90, сотки 11·40—11·50, дрібні 00·00—00·00, леї 32·00—33·00, дрібні 31·00-32·00, чеські корони 128·00—132·00, дрібні 122·00 до 126·00, австрійські тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1650, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 23—26, 10-коронівки 11—13, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5-сотки 150—170, сотки 150—170 25-рубл. 150—160, 10-ки рубл. 1·25—1·30, решта дрібних 0·70—0.85, думські тисячки 25·00—32·00, думські 250-рубл. 15.00 до 22·00. карбованці 1·00—2 80 гривни 4·00—8·00, франц. франки 450—460, фунти штер. 24800.—25800, шв. франки 1000·00—1050·00 Золото: 20-кор. 21.800—22.000. 20-фр. 21.400—21.500, 20-марківки 24·000—24·200, фунти шт. 22·200— Залога, спільника злочину Мацоха 22.300, 10-рубл. 27.000—27.500, дол. 5.550—5.600. Срібло: Австр. корони 430—435, 5-кор. 2300—2350, фльорени 1160—1180, рублі 1900—1920, копійки 9·80—10·00, амер. доляри 4800—5000, половинки і чвертки 4.600—4.850, кан. дол. 4.650—4.700, дрібні 4.450—4.450, леї 445—448.

АДВОКАТ І ОБОРОНЕЦЬ В КАРНИХ СПРАВАХ

Д-р Евген Давидяк

веде канцелярію 1—4

у ЛЬВОВІ, вул. ВІРМЕНСЬКА 19.

ЖЕРТВИ

Голодній Україні

Збірка в Лузі Ходовицькім. 1000 С. Білинський; по 500: Я. Райф, Г. Бабій, Ф. Шабан, Ф. Бісик, Ф. Іськів, В. Бабій; по 400: Ф. Кухар, С. Дармохвал, О. Годлик; 300 М. Шабан, 200 О. Баран, 180 Ф. Михайлович, 150 Д. Солонинка; по 100: М. Борецький, Ів. Бойко, Д. Куртий, В. Білинський, Я. Іванів, О. Сидор, М. Кубара, Ф. Білинський, Таця Сидор, П. Бойко, Н. Кухар, А. Білинська, О. Бабій, М. Білинська, Н. Годлик.

С. Суховоля пов. Броди. Збірка. По 5000: о. М. Олексишин, Соборний акафіст; 2612 збірка в церкві Суховолі; 2500 Теод. Гуляйгродський; по 1000: Вас. Крук, Анн. Кравчук, Т. Янчин, П. Гуляйгродський; 810 Л. Ваврик; 600 А. Пушка; по 500: Л. Самсонюк, Ів. Гулишин, Ф. Самсонюк.

С. Бучина пов. Броди. Збірка. 2560 зібрано в церкві; 1000 Ів. Павлишин; 500 Я. Ковальчук.

Абсоль. однорічн. торг. курсу „Просвіти“ у Львові. По 500: М. Влох, Я. Склепкович, К. Сень, Д. Угрин, Я. Олексишин; 400 М. Негрибецький; по 300: В. Горбовий, Л. Глинка, Б. Попадюк, К. Редкевич, Р. Решетилович, В. Тисовський, П. Костів, Р. Барнич, М. Кузик, Я. Зазуляк, А. Букеда, Волод. Чубатий; по 200: Ю. Новицький, В. Кміцикевич, М. Брилинський, І. Лікун, П. Кулинич, М. Романець, Я. Крвавич, В. Костюк, М. Бонковський, С. Кордуба, М. Кордуба, А. Возняк, С. Федун, Р. Королюк, М. Дяченко, О. Панчак, В. Гаук, Р. Вірстюк, Г. Кульматицький, С. Лучка, А. Кошалковський, В. Кульчицький, М. Лесковіт, Г. Дмитрів, В. Баґон, М. Шевчук; 100 В. Лісевич.

С. Угорське пов. Стрий. Збірка. 12.313 збірка в церкві; по 5000: М. Крисько, Мик. Крисько; 3000 о. І. Сеньківський; по 1000: А. С., А. Натинка, К. Крисько, М. Стельмахова, Е. Петрів, О. Тимуш, Ів. Дубик, В. Маркевич; по 500: Т. Дорота, А. Маркевич, А. Бурин, А. Матвіїв, К. Пташник, Ан. Кикта, О. Пилитів, О. Скрутівна, О. Гертівна, А. Кавацїв, І. Борин, М. Михайлишин, П. Тиркус, І. Кобза, Дм. Коваців, Ф. Матвіїв, В. Мартинишин, М. Матвіїв, Ґустав Шнеберґер, Ріба Цавм, Ное Цавм, М. Стельмах, О. Дорота; по 400: А. Мартинишин, В. Кавацїв, В. Бурин; 640 І. Петрів; п., 300: О. Михайлик, Д. Дубик, Д. Янкевич, М. Василів, М. Крисько; А. і А. Ковалів, М. Бобяк, П. Кобза, Е. Маркевичівна, В. Маєнта, Дм. Бобяк, М. Козак, Іл. Козак, Й. Білецький, Гн. Білецький, Е. Кухар - по 200: К. Бісик, А. Козак, Е. Пилипів, М. Дубик, Е. Войтів, М. Козак, П. Войтів, С. Дубицька, А. Шнеберґер, Р. Тиркус, Ю. Пилипів, А. Стасула, Е. Зубрицька, Е. Михайлишин, К. Ленишин, М. Курило, Е. Тиркус, А. Водка, С. Шабан, П. Курилишин, А. Федорос, А. Стасула, Л. Каванів, Е. Василів, А. Матвіїв, К. Маєнта, М. Войтків, Т. Янкевич, М. Крисько, М. Зубрицький, Д. Білецький, М. Курило, П. Гнатишин. М. Курилишин. Т. Маркевич, Ів. Войтів, Т. Кавацїв, П. Ленишин, М. Тиркус, Г. Данчевський, А. Мельник, Й. Войтків, С. Ленишин, А. Мельничин, І. Василів, М. Бісик, Т. Бісик, М. Кавацїв, Й. Татарський, В. Натинка, В. Туркус, В. Курило, В. Федорас, К. Білецький, Никола Стасула, Ів. Ленишин, О. Євдошак, П. Кобза, М. Білецька, К. Будз 30 фонд з забави, О. Тиркус 250 М. Кобза 250; по 150: К. Білецька П. Каванів, Е. Матвіїв, Т. Каванів, М. Войтків, М. Федорас, К. Ленишин, В. Сидор, В. Кухар, М. Тимуш, Дм. Тиркус, М. Лесюк, Й. Євдошак, Н. Білецький; 140 А. Кавацїв; 120 О. Руда; по 100: М. Дяків, А. Ґудз, П. Ґудз, А. Ленишин, Анаст. Ленишин, П. Маєнта, М. Мельничин, А. Федорів, А. Войтів, М. Данчевська, П. Горщик, К. Натинка, К. Євдошак, К. Дмитрів, П. Лучинська, А. Федишин, А. Кавацїв, К. Федорів, А. Кухар, К. Гнатишин, Й. Білецька, П. Саварин, Є. Кавацїв, А. Мартинців, М. Євдошак, А. Воронка, Є. Янкевич, Н. Матвіїв, А. Чупляк. М. Чупляк, О. Гарун, К. Бісик, А. Стасів, М. Ґабро, П. Кавацїв, А. Лиса, М. Тиркус, М. Тиркус, Ан. Угера, Є. Тиркус, О. Тиркус, М. Мельник, П. Євашак, Є. Шабан, Є. Лисюк, М. Білецька, В. Пижанська, Ан. Пижанська, К. Ланчук, М. Олійник, Є. Євдошак, Є. Палюх, А. Білецька, М. Білецька, М. Козак, А. Пилипів, А. Тиркус, М. Маєнта, Є. Загуляк, М. Саварин, М. Костів, М. Гайко, К. Пасічник, М. Матвіїв, М. Татарська, А. Тимуш. О. Михайлик, А. Татарська, Є. Ленишин, Є. Білецька, О. Дорота, К. Ленишин, А. Руда, А. Федорів, А. Петрів, М. Гринишин, Є. Євдошак, Є. Микитин, А. Матвіїв, М. Євдошак, Є. Білецька, А. Олійник, Є. Янкевич, Є. Зазуляк, Є. Бісик, К Кавацїв, О. Білецька, А. Лиса, П. Тиркус, П. Бісик, К. Козак, М. Водка, М. Євдошак, М. Натинка, М. Руда, М. Білецька, А. Кавацїв, П. Євдошак. М. Білецька, Т. Маєнта. Ю. Ричиківна, Є. Федишин, Є. Кавацїв, М. Василів, М. Тиркус, К. Тиркус, О. Маркевич, П. Лиса, А. Бісик, І. Рудий, М. Кавацїв, М. Ґудз, А. Федорів, І. Данчевський, І. Сколоздра, Д. Василів, В. Натинка, Ів. Кухар, Н. Кавацїв, В. Ґабро, В. Саварин, С. Стасула, І. Касприк, І. Чупляк, П. Стасів, Я. Гарун, В. Матвіїв, В. Водка, В. Євдошак, В. Олійник, М. Пижанський, Д. Піцак, П. Ленишин, Т. Сидор, О. Білецький, Т. Костів, Н. Козак, Н. Гнатишин, Т. Дикий, В. Клянітура, В. Євдошак, В. Стосюл, В. Кухар, В. Пилипів, Дм. Микита, М. Дяків, Т. Тиркус, П. Кавацїв, Яків Шмідт, Я. Ляйброк, М. Ляйброк, М. Костів, Д. Козак, О. Сидор, К. Курилишин.

Українські Інваліди.

Виказ жертв зложених в Адміністрації в часі від лютого до кінця червня с. р. на фонд „Українських Інвалідів.

В червни: о. Волод. Конинський Турка 1.900, Д-р М. М. Яремкевич Хирів 1.000, Уряд парохії Давидківці 2.374, Іван Гамота Станиславів 10.000, Степан Козак на уділ і вписове 1.100, Денис Лукіянович Львів 5.000, Д-р Турянський Львів 5.000, Михайло Коцюбка Грималів з приводу вінчання п. Рудницького 1.000, Ксеня Добрянська збірка в Снятині 37.300, Міщанське Брацтво Львів 10.000, Роман Шопа Львів 1.000, Д-р Іван Калин Тернопіль 10.000, о. Аркадій Гуглевич 1.250, Марія Галечко Львів 1.000, о. Калинський Білі Ослави 1.000, Филимон Януш Олисо 1.000, Олена і Павло Мудрі 1.000, Остап Луцький Воля довг. 1.250 уділ, о. Петро Давосир Ліщина 1.225 — разом 93.399 мп.

Збірка через Виділ Тов-а „Жіноча Громада“ в Дрогобичі на фонд „Інвалідів“: о. о. Василіяни 1000, д-р Пацлавський Віктор 1000, Інж. Дидинський Волод. 1000, п. Чапельська Ольга 3000, п. Антонія Чубатова 2000, д-р Чубатий Волод. 1000, д-р Ільницький 3000,

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК

Мистецький Музей ім. Ханенка в Києві.

Мабуть тільки спеціялісти по музеольогії знають про істнування цього невеликого, але в парі з тям багатого змістом музею. На Україні це одна з найбільших і богатих збірок музейного характеру. Мало то, богато предмет в цього музею являються унікатами на просторі цідої бувшої Росії. Авторів полотен, які маємо в тому музею, не має, не тільки в петроградських музеях, але кращі і найбільш повні музеї Европи малиб собі честь рахувати їх до свого інвентаря.

До революції „Ханенківський Музей" мав, як можна так висловитися, наскрізь родинний характер. Доступ до музея був цілковито неможливий для широкої публики. Революція широко розкрила двері сього родинного музея і всупереч прогнозам, не тільки нічого не знищила з його збірок, але й зібрала їх (частина музея була в петроградському помешканню Ханенків, частину евакуовано до Москви) в одну цілість. Коротка історія музея така:

Основниками і збирачами музея були пок. Богдан Іванович і жиюча ще Варвара Миколаївна Ханенки. Більшу частину свого майна і біля 30 літ спільного життя витратили Ханенки на збирання картин і предметів, які нині творять ядро музея.

До війни, частина музея була у Київі, друга менча, але цінніща добором в петербурському помешканню Ханенків. В 1915 р. коли російські війська відступали з Галичини, усе найкраще і найцінніще в київській збірці евакуовано до Москви, де було віддано в часовий депозит Історичного музея. Натомісць петроградську частину музея здали власники в одну з петроградських приватних контор, з ліквідацією яких по революції зникла на якийсь час з овиду, але на щастя була віднайдена петроградським комітетом охорони памятників старовини і мистецтва та передала в т. зв. побутовий музей. Рівночасно евакуовану з Київа до Москви частину музея розділено поміж московські музеї. В 1919 р. оставшу в Київі частину „націоналізовано" після чого Всеукраїнський Комітет охорони памятників мистецтва відкрив її як загально доступний музей. — З 1-шим січня 1921 року перейшов в управу Української Академії Наук а директором його вибрано кустоса петербурського Ермітажа Миколу Омеляновича Макаренка. Першою думкою і журбою нового директора, було зєдинення розкиданих частин в одну цілість. Весною 1921 р. поїхав Макаренко в Москву і протягом кількох місяців звіз до Київа шість ваґонів з музейними предметами — чотири ваґони для Ханенківського музея і два для міського. В грудні тогож року відкрито музей для публики.

Так, як справи стоять зараз, то „Мистецький Музей ім. Ханенка Української Академії Наук", складається із таких найбільш важних відділів: 1) окремі картини західньо европейських майстрів; 2) східньо- і західньо-европейська кераміка епохи Відродження; 3) теракота і скло старої Греції і Риму; 4) порцеляна XVIII. ст.; 5) памятники різьби в дереві епохи середніх віків і Відродження; 6) збірка російських ікон; 7) українське скло; кераміка; 8) золоті предмети й емаль великокняжої епохи. Кромі цих центральних і найбільш важних відділів музей має цілий ряд других. При музею находиться також богата бібліотека з обсягу мистецтва. Зараз працює директор Макаренко над зложенням повного музейного каталога.

(З листа Н. Свірського до ред. „*На кануне*".)

Мистецька хроніка.

Про Олександра Архипенка.

Ґеніяльний наш земляк Архипенко, якого новаторська творчість перейшла уже на карти підручників історії світового мистецтва (гляди: Springer Osborn „Handbuch der Kunstgeschichte B. V. — Leipzig 1922) тішиться безумовно більшою популярністю і зрозумінням на заході Европи, аніж би це мало місце у нас, на рідному ґрунті артиста. Це й не дивно. Архипенко виріс поза межами рідного краю, до недавна ще трактований мистецькою критикою Европи як Москаль, ішов на зустріч новим проблємам творчости дорогами далекими від грунту української мистецької традиції. Мистецьке образування і духова структура дозволили Архипенкови не тільки доскочити до демонстративного походу „нового мистецтва" Европи, але в парі з Пікассом станути на його чолі. Поки зможемо точнійше приглянутися цій, будь що будь, виїмковій індівідуальности, спробуємо на цьому місци зреєструвати голоси европейської мистецької критики про нього, які попали нам в руки. Є це правда тільки фраґмент великої літератури про Архипенка, але і його припадковий добір — доволі характеристичний. Накладом берлінського видавництва „Der Sturm", в якого сальоні дебютував Архипенко 1913. р. вийшов альбом 14 скульптур і 1 рисунка. Чотири рисунки Архипенка послужили ілюстрацийним матеріялом для 3. зошита XII. річника журналу „Штурм". В 3. числі німецько-французького журналу „La Revue Rhenanc" з грудня 1921 р. находимо непідписану статтю про Архипенка з його портретом і 7 репродукціями його творів. З приводу ретроспективної виставки Архипенка в Потсдамі 1921 р. появився альбом 15 репродукцій з розвідкою Івана Голля; той сам автор в парі з Теодором Дайблєром інтерпретував великий альбом 32 творів Архипенка, виданий потсдамським видавництвом „Kunst der Gegenwart". Нюйорське „Societe Anonyme" видало брошуру Івана Голля про Архипенка з віршованою присвятою Кендрарса, портретом і чотирма репродукціями. Швайцарська „Міжнародня Виставка модерного мистецтва", яка обвезла твори Архипенка через НюЙорк, Берлін, Дрезден, Монахів, Дісельдорф, Франкфурт і Париж, видала з того приводу альбомик 7 репродукцій з передмовою Маврикія Райналя. Не хотіло остати позаду других видавництв і мадярське „Ma aktivista Folyóirat", яке посвятило творчости Архипенка окремий зошит. Вкінці згадаємо обширну характеристику В. Татарінова („Руль" 27. квітня 1922) та цілий ряд принагідних заміток і репродукцій розсипаних на шпальтах усеї европейської преси без виїмку. Для характеристики висоти тону, в якому говориться в Европі про Архипенка, спробуємо навести слова проспекту на його 4 крамові автолітографії, що вийшли накладом Е. Васмута в Берліні. Читаємо там: „Архипенко це Москаль. Образувався в Парижі; рівночасно з Пікеном, який спробував найти розвязку картини в кубічних формах, рішився Архипенко розвіяти анальоґічну проблєму в скульптурі. Він відвернувся від природного зразка, а абстрактно з силоносних і змагаючихся рухів попробував утворити внутрішний закон кубічного істнування, нову скульптуру.

Архипенко хоче інтелєктуально уняти містику простору, відвертається від всякої романтики, дає ясність, яка в його найбільш удатливих творах обіймає містичну ясність досконалої машини. Його праця є спробою і шуканням. Спробою нового, ніколи не баченого мистецтва. Наконечного результату його зусиль не можна ще нині означити, але про нього можна сказати хиба тільки, що від часів Родена не поборювано до тої міри ні одного з різьбарів, але й ніодин з них не мав такого впливу, що Архипенко".

Ставропиґійський музей вертає.

Ходять чутки, що загарбаний Москалями в 1915. році музей Ставропігії находиться під теперішню пору в поворотній дорозі „до дому". Протягом свого семилітного полону в Ростові над Доном, утратив він, певно, не одну зі своїх дорогоцінностий і можна сподіватися, що на первісне місце свого призначення поверне не музей а кістяк музея, тінь. Всеж таки, можна би дякувати долі і за те, як би не обставина, що ця скарбниця старої культури Галицької України опиниться в руках людий нетямущих, тих самих, що в імя його натяганої „русскости", скривили істоту його характеру ще тоді, коли кладено під нього підвалини.

Новий ректор Вільного українського університету в Празі.

Ректором українського Вільного університету в Празі вибрано на місце проф. Колесси проф. Ст. Дністрянського.

Бібліоґрафія.

„ЛІТЕРАТУРНО - НАУКОВИЙ ВІСТНИК" Р. XXI. Т. LXXVII. Кн. V. За серпень 1922 Зміст: *Б. Лепкий*: З нової збірки; Мініятури. *К. Поліщук*: Лепший світ. *А. Павлюк*: Із циклю „Дні". *Б. Шов*: Катерина Велика. *О. Барвінський*: Участь П. О. Куліша в підємі і розвитку народнього письменства в Галицькій Україні. *М. Курах*: Чорне Око. *М. Пюї*: Змагання модерного малярства. *О. Бабій*: Жита. *Д. Д.*: Кріза большевизму на Україні. *М. Рудницький*: Про палкість почування. *Ното*: З мистецької виставки. Бібліоґрафія. Нові книжки.

Музичні твори.

Ст. Людкевич: НАРОДНІ І ПОПУЛЯРНІ ПІСНІ (дальші 3 випуски). Львів 1922.

I. „Пою коні при Дунаю" — мужеський хор з фортепяном.

II. а) „Ой по горі горі", б) „Ой співаночки мої" — мужеський хор a capella.

III. „Марусенька по саду ходила" („Козаченьку, мене знеславляють") — мішаний сольовий квартет з фортепяном.

„УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ДОБИ". (З приводу літературної анкети „Українського Прапора"). Львів-Відень 1922 Ст. 47 16⁰. Зміст: *О. Назарук*: Вступ. *І. Німчук*: Загальні уваги й кілька цифр. *О. Грицай*: Естетично-критичні висновки. *О. Кущак*: Про культуру національного відродження.

Д-р В. Щурат: ФІЛЬОСОФІЧНА ОСНОВА ТВОРЧОСТИ КУЛІША. (В 25-ліття смерти письменника.) Львів 1922. Накладом автора. (Передрук фейлєтонів тогож автора, що п. з. „КУЛІШ КУЛІШЕМ" друкувалися в „Громадському Вістнику), Ст. 132 32⁰.

Юліян Охримович: РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ. (Від початку XIX. століття до Михайла Драгоманова). З портретом автора і вступними статтями М. Голубця, Ф. Федорцева і В. Дорошенка. Львів — Київ, 1922. „Новітня Бібліотека" ч. 43. Стор. XII. + 120

ПРИСВЯТА (*М. Голубця*) стор. V.

ЮЛІЯН ОХРИМОВИЧ (*Ф. Федорцева*) стор. VII.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО (*В. Дорошенка*) стор. XIII.

РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО - ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ (*Ю. Охримовича*):

I. Лівобережна Україна на початку XIX. ст. Національно-політичний ідеал козацької України; — Лівобережне дворянство переємником національно-політичних ідеалів козаччини; — Вплив „Історі-і Русов"; — Політика Москви у відношенню до України після полтавського бою; — Тайні російські товариства і їх відношення до України; — Кружок Лукашевича; — Піоніри українського відродження і їх російський патріотизм; — Чотири течії національно-політичної думки, стор. 1.

II. Правобережна Україна на початку XIX. ст. Ополячення Правобережної України; — Вплив романтизму; — Балаґульство, козакофільство, царизм і хлопоманія, стор. 18.

III. Галичина під Австрією. Галичина облогом після прилучення до Австрії; — політика австрійського уряду; — духовенство на чолі галицько-українського народу; — рутенство; — польська революційна пропаґанда; — триєдина Польща; — упадок польонофільства; — галицьке національне відродження; — „руська трійця" і „Русалка Дністрова"; — рік 1848 і „Зоря галицька"; славянський зїзд в Празі; — автономічні змагання галицьких Українців; — розходження серед австрійських народів.

IV. Кирило-методіївське Брацтво. Покоління 40 их рр.; — Микола Костомарів основник Кирило-методіївського Брацтва; — записки Білозерського; — програма Кирило-методіївців; — відозва „до братів Москалів і Поляків"; — „Книги битія українського народу"; — самостійництво Кирило-методіївців; — утопійне славянофільство стор 40.

V. Політичний світогляд Шевченка. Т. Шевченко — пророк самостійної України; — молодечі погляди Шевченка; — становище до Поляків; — ненависть до Москалів і Росії; — оцінкк минулого і докори Хмельницькому; — відношення до сучасного і поклики до земляків; — любов до України і віра в безсмертність народу.

VI. Від Шевченка до Драгоманова. Куліш — ідеольоґ безполітичного українського культурництва; — „Стара Громада" й українство; — українофіли-общероси і націоналісти культурники; — соціялізм серед російської інтеліґенції; — Українці в рядах загально-російського революційного руху; — характеристика „полудневців"; — відношення Желябова до українського руху; — на манівцях безполітичности стор. 64.

VII. Михайло Драгоманів. Мих. Драгоманів творцем нового українського нац.-політичного думання; — виступ проти централізму й обмоскалення; — великоруська демократія на услугах російської реакції; — проти історичної Польщі; — критика українського культурництва і революціонерів - полудневців; — Драгоманів і Галичина; — національно - політичний свідогляд Драгоманова; — національні почуття й погляди Драгоманова; — відношення до ідеї державної самостійности; — спілкова програма і федеративний космополітизм; — противенства в поглядах Драгоманова; — політичний радикалізм і всеукраїнство 88.

Набувати в книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок 10. Ціна 1 прим. 600 мк. З почтовою пересилкою 680 мк.

Господарям на увагу!

Замовлення з провінції полагоджується відворотною поштою за попереднім надісланням задатку.

Гуртовна і поодинока продаж емальованого кухонного начиння ріжного роду по найдешевших цінах провадить **Склад церковних знарядів Володимира Устеньского** 28 4—6 **Львів, Руська 5.**

Господарі -- увага!!

Інж. Пуза 1000, Інж. Муссаковський 1000, п. Попелева Анна 2000, д-р Кмітковський 1000, Народ. Торговля 500, п. Мілянова 1000, п. Кобринова Ольга 500, п. Коцюба купець 1000, проф. Попович 300, п. Врублевський 500, п. Сасикова 500, п. Сасик Стефан 2000, п. Загайова Магдалина 1000, п. Загай директ. ф. „Wawel" 2000, п. Петрикевич 500, п. Витвицька Меланія 1.700, д-р Терлецький Михайло 500, Міщани вул Горішна Брама 200, п. Леськів Нестор 500, п. Винницький Василь 500, о. Венгринович 500, директор Собчук 500, Інж. Дидинська Галя 1000, проф. Байрак Микола 1000, п. Модрицька Амалія 500, п. Шмігайлова Стефа 500, п. Войтовичева 500, Архітект. Озімкевич Фр. 1000, п. Приступа 500, п. Ніжанковська Северина 500, п. Німиловичева 500, п. Калужницька Мальвіна 200, п. Ольшанська Йосифа 500. Збірки разом 37.900 мп. З поминального Богослуження за упавших в бою 11.140, разом 49.040. — В Дрогобичі дня 7. IV. 1922 р. За Виділ: *Антонія Чубатова* голова, *Модрицька Амалія* секретарка.

На Українську Університетську Молодь

Збірка в церкві Селиська 851., збірка в церкві Медика 4.800, дохід з вистави в Трійчицях 5.000, збірка по улицях Перемишля 34.192, дохід з концерту в Перемишли 20.000, дохід з вистави в Стубенци 500, збірка на листу 7.340, дохід з вистави Медика 3.350, збірки в Перемишли 19.960, жіночий семинар в Перемишли 6.416, збірка Перемишль 3.925, збірка на весіллю у Вовчім 2.035, дохід з буфету концерту в Перемишли 6.088, муж. ґімназія 6.409, жіноча ґімназія 6.637, жін. семинар 3.977, дохід з концерту У. С. С. 33.854, збірки 25.963, жертви через Редакцію „Українського Голосу" 2.770, збірка Библо 200, збірка на весіллю в Коровниках 600.

Разом зібрано до дня 5. XI. 1921 р.: кг. 958 пшениці, кг. 4.156 жита, кг. 59 ячменю, кг. 1.560 бульби, кг. 28 бобу, шт. 40 яєць і 10 голов капусти і 229.668 мп.

Закуплено 106 мішків за 51.350 мп.; видатки транспортові виносили 20.510, видатки на адміністрацію 26.253, за услуги в магазині видано кг. 270 бульби; яйці продано за 1.000. Все збіже відіслано до Львова, а рівнож гроші лишено до диспозиції Ц. К. З.

Всім жертводавцям як і організаторам збірок складає на сім місци подяку

Центральний Комітет Збірок.

В справі церковних дзвонів.

По страшних знищеннях війни зверталися в послідних роках священики і громади до стов. „Достава" у Львові о спровадження їм церковних дзвонів.

На жаль ми не могли покищо вволити їх бажанню тому, що в повоєнним часі не стало доброго матеріялу на виливання дзвонів, а через те не могли ми мати запоруки солідного їх виробу.

Стоячи завсіди за тим, щоби давати нашим церквам лиш добрий товар, воліли ми виждати який час і достарчати відтак зовсім певний виріб.

Деякі священики не послухали нашої ради і замовили соб дзвони на власну руку, але зробили дуже прикрий досвід, бо дзвони виготовлені в несолідній фабриці до року стратили голос, або навіть потріскали! Се нехай буде для других пересторогою, що дзвонів не можна де-будь замовляти.

Нині можемо подати до відома Всч. Духовенства і Громад, що стов. наше увійшло в порозуміння з такою фабрикою, яка дає нам повну запоруку доброго і тревалого виробу дзвонів.

Длятого від тепер приймаємо вже замовлення на дзвони і будемо доставляти їх в першорядній якости. 51 0—10

За стоваришення „ДОСТАВА" у Львові (вул. Домініканська 11):

о. Ал. Стефанович о. В. Лициняк.

ОПОВІСТКИ.

Всім Окружним Відділам Т-ва „Взаїмна Поміч Українського Учительства" подається до відома, що після ухвали Загальних Зборів Т-ва з дня 8. липня ц. р. підвищено членські вкладки місячні з 100 на 200 мп. від 1. липня ц. р. Окружні Відділи В. П. У. вже 1. серпня ц. р. обовязані є всі залеглости і вирівнання членских вкладок стягнути від членів Т-ва. — *Дирекція Т-ва В. П. У.* 200 1—1

Повідомляється П. Т. Членів, що в неділю, дня 30. липня 1922. о год. 12. в полудне, відбудеся в „Міщанськім Братстві" виклад проф. В. Білецького. — Виділ. 195 1—1

Конкурс. Тов. „Українська Бесіда" у Львові розписує отсим конкурс на упатвителя Українського Народного Театру з речинцем до 15. серпня ц. р. включно. Письменні оферти вносити на руки Виділу. — *Д-р В. Кульчицький, А. Іванович.* 192 1—3

Спільні Ширші Сходини членів кружків У. П. Т. ім. Ганни Барвінок і Шевченка відбудуться дня 30. липня с. р. (неділя) о годині 6-тій вечером в школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12. На порядку деннім реферат проф. Як. Яцкевича: „Культ національної чести". Дискусія. З огляду на вагу теми сподіятися треба, що громадянство Стрийського передмістя явиться так численно, як це було на послідних сходинах і ще кождий приведе зі собою нового члена. За Старшини Кружків: *д-р Іван Волошин, Константина Малицька.* 158 3—3

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би докладну адресу професора **д-ра Стефана Томашівського,** пробуваючого в Берліні, буде ласкавий повідомити Ольгу Островську, учительку в Тисьмениці. 196 1—1

38 4—6

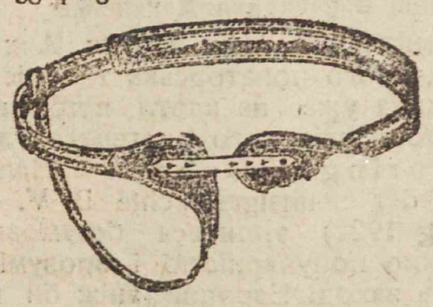

:: Ортопедично-механічне бандажове заведення ::

ІВАНА УГРИНА

у Львові, вул. Кохановського ч. 17.,

виконує лічничі ґорсети і ортопедичні прилади по найновійшим лікарським вказівкам, прямодержани, штучні ноги і руки, спеціяльні пелепуликові опаски і на обвислі черева (ляпаратомійні) суспензори, необхідні артикули для ужитку хорих і т. п.

Ширіть наш часопис!

Дрібні оголошення.

2 ПОКОЇ і КУХНЯ при вал. стації під Львовом до винаймлення інтелігентній родині. Зголошення до Гр. Вістника під „Даром". 193 1—1

ПРИЙМУ женщину з Великої України, що розуміється на господарстві за місячною винагородою до 5.000 Мп. Ольга Островська учителька в Тисьмениці. 191а 1—1

ПРИЙМУ сейчас хлопця до науки механічного фаху. Ю. Ломаґа, Коперника ч. 5, варстат для направи машин до писання. 178 2—2

МАШИНА до писання майже нова з українським письмом оказійно до продання. Ю. Ломаґа, Коперника 5. 178а 2-2

ПРАВНИК з іспитом, оженититься з панною, котра допоможе йому до покінчення дволітних студій. Зголошення з фотоґрафією слати: Іван Паук, Тернопіль, посте рестанте. 154 2—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ГОСП.-КРЕД. СПІЛКИ

„ЙОРДАН"

стов. зареєстр. з неограниц. порукою

в Клепарові

відбудуться в неділю, дня 7. серпня 1922. о год. 4. по пол. в домі читальні „Просвіти" з слідуючим денним порядком:

1) Відчитання протоколу з попер. Заг. Зборів

2) Звіт Управи з діяльности і предложених рахунків і білянсу за р. 1921.

3) Звіт Контрольної Комісії з внесенням на затвердження рахунків і білянсу та на уділення Управі абсолюторії.

4) Внесення Ради на розділ чистого зиску.

5) Внесення і запити членів.

Річні звіти, рахунки і білянси є виложені в бюрі стоваришення до перегляду.

194 1—1 *Надзірна Рада.*

Збірник літурґічних і других церковних пісень на мішаний хор д-ра Ст. Людкевича.

Одержати можна в книгарні

Ставропигійського Інститута

49а **Ціна 1500 мп., порто 100 мп.** 4-6

ДО МІЩАН, КУПЦІВ, РЕМІСНИКІВ і ПРОМИСЛОВЦІВ м. ЛЬВОВА!

МІЩАНСЬКИЙ РЕМІСНИЧО-ПРОМИСЛОВИЙ

Союз Кредитовий

У ЛЬВОВІ ВУЛ. РУСЬКА 3/І.

Се одинока Інституція, котра уділяє кредиту на найдогіднійших услівях своїм членам і **принимає вкладни щадничі, за котрі платить найвисші проценти після умови,** тож кождий свідомий міщанин, купець, ремісник чи промисловець міста Львова повинен стати членом своєї інституції і кождий зайвий його гріш повинен знайтися тільки в Інституції, котра заступає його інтереси! 196 1—3

Присилайте передплату!

„ВСЕСВІТНЯ БІБЛІОТЕКА"

під редакцією ІВАНА КАЛИНОВИЧА перенесла своє видавництво до

ЗОЛОЧЕВА

і має на складі такі книжки:

№ 1/3. Ф. Шіллера: ПОЕЗІЇ. (Випуск І./ІІ. 1914. 8°, XXXIX + 168 стор. № 4/6. С. Пушкіна: ДРАМАТИЧНІ ТВОРИ, (сім пєс) в перекладі Д-ра Івана Франка, 1917, 8°, XXXVII+252 стор. № 7/8. Й. В. Гете: ГЕРМАН і ДОРОТЕЯ; Поема в перекладі Д-ра Івана Франка, 1917, 8°, X+68 стор. № 9/10. М. Яцкова: ДАЛЕКІ ШЛЯХИ; Збірка новель. 1917, 8°, 98 стор. № 11/12. Арістофана: ХМАРИ. Грецька комедія, 1918, 8°, XII+96 стор. № 13. Г. Гофмансталя: СМЕРТЬ ТІЦІЯНА. Драм. поема, 1918, 8°, 24 стор. № 14. В. Короленка: БЕЗ ЯЗИКА. Оповідання. 1918, 8° VIII+176 стор. № 15. Д. Донцова: УКРАЇНСЬКА ДЕЖАВНА ДУМКА І ЕВРОПА. 1918, 8°, 80 стор. № 16, ПІСНЯ ПРО РОЛАНДА. Старофранцуський епос в перекладі Д-ра Василя Щурата. II. видання. 1918, 8° XIII+121 стор. № 17. Тараса Франка: НАРИС ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ, 1921, 8°, VIII+224 стор. № 18. Уго Фосколя: ОСТАННІ ЛИСТИ ЯКОВА ОРТІСА. Роман. Переклад Петра Карманського, Відень, 1921, 8°, 148 стор. № 19. Михайла Возняка: ПОЧАТКИ УКРАЇНСЬКОЇ КОМЕДІЇ (1619—1819) 1920, 8°, 252 стор.

Понадто має Видавництво на складі багато київських видань з 1918 р. і книжки українських закордонних видавництв (Відня, Берліна і Праги). Замовлення з надісланням зачету прохається посилати на адресу:

ІВАН КАЛИНОВИЧ, ЗОЛОЧІВ

85 **вул. Бенівська.** 3—3

Дешевий тиждень! **НАЙДЕШЕВШЕ** КОНФЕКЦІЮ жіночу і діточу і КАПЕЛЮХИ набути можна у фірми — **„ЛЬВОВЯНКА" Анни Вахтель** ЛЬВІВ, РИНОК 29 (дім Андролього). Дешевий тиждень!

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від суботи дня 29. липня 1922. драму на 5 дій з прольоґом на основі відомого твору Юрія Жулавського п. з.

„Йоля"

В головній ролі чаруюча драматична артистка варшавських театрів ГЗОВСЬКА і ГАЙДАРІВ.

:: ОДИНОКА :: українська **ВІДЛИВАРНЯ ЦЕРКОВНИХ ДЗВОНІВ**

Якова Супранівського і Синів

в СОКОЛІВЦІ коло Ожидова, 101 2—3

яка славиться своїми виробами більш як 400 літ, приймає всякого рода замовлення на церковні дзвони. Дзвони виконує негайно, з найлучшого матеріялу по умірковaних цінах. Просимо переконатися особисто або розпитати тих, що вже здавна знають нашу фірму.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

Друк. Спілки „Прогрес"